

Κυριακή 12' Ματθαίου. Της Χαναναίας.

Γράφει ο Αρχιμανδρίτης Λουκάς Τσιούτσικας.

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

«ω γύναι, μεγάλη σου η πίστις! γενηθήτω σοι ως θέλεις» (Μτ 15:28).

Ένα από τα χαρακτηριστικά της πραγματικής, της αληθινής πίστεως, είναι η σταθερότητα, το ακλόνητον και η επιμονή στις ενέργειες που πηγάζουν και βασίζονται σε αυτή την πίστη. Αυτή η ακράδαντη, η βέβαιη πίστη και τα αποτελέσματά της μας παρουσιάζεται, κατά τρόπο ανάγλυφο, για μια ακόμη φορά, με τη σημερινή ευαγγελική περικοπή.

Κάποτε, κατά τη διάρκεια του κοσμοσωτήριου έργου του, ο Κύριός μας βγήκε από τη χώρα που κατοικούσαν οι Εβραίοι και πήγε προς βορράν, στην περιοχή που έμεναν οι Φοίνικες, ο ειδωλολατρικός λαός των Χαναναίων. Εκεί, ήλθε μια γυναίκα και του φώναζε δυνατά· «Ελέησέ με, Κύριε, υιέ Δαβίδ, η θυγατέρα μου βασανίζεται πολύ από πονηρό δαιμόνιο». Ο Χριστός όμως δεν απαντά. Γιατί;

Ο άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος μας εξηγεί· «τα κρυφά της ψυχής γνωρίζοντας σιωπά και δεν αποκρίνεται· δεν απαντά ούτε ελεεί την γυναίκα, αν και την βλέπει με τέτοια κραυγή να έχει προσέλθει, αλλά μακροθυμεί, θέλοντας τον κρυμμένο θησαυρό της (Χαναanaίας) γυναίκας να φανερώσει σε όλους. Διότι γνώριζε τον κρυπτόμενο μαργαρίτη, ο οποίος δεν ήθελε να διαφύγει της προσοχής μας. Και γι' αυτό αναβάλλει και ούτε καν απαντά, για να γίνει η μεγάλη της γυναίκας αυτής επιμονή και παραμονή μάθημα σε όλους τούς μετέπειτα». Γι' αυτόν τον λόγο, και όταν οι άλλοι τον παρακαλούν γι' αυτήν, δήλωσε «δεν στάλθηκα, παρά μόνο για τα χαμένα, τα πλανεμένα πρόβατα του ισραηλιτικού λαού».

Η πονεμένη μάνα όμως δεν απελπίζεται. Γονατίζει μπροστά του, και «Κύριε», του λέει, «βοήθησέ με». Ο Χριστός επιμένει· «Δεν είναι καλό να πάρει κάποιος ψωμί των παιδιών και να το ρίξει στα σκυλάκια». «Ναι, Κύριε», απαντά η Χαναanaία, «αλλά και τα σκυλάκια τρώγουν από τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι των κυρίων τους». Και ο Χριστός, αυτή την πίστη και επιμονή και ταπεινωση επιβραβεύοντας, απαντά με τα συγκινητικά λόγια· «ω γυναί... μεγάλη σου η πίστις, ας γίνει όπως θέλεις». Και θεραπεύτηκε αμέσως η κόρη της.

Αλλά ας δούμε κάπως καλύτερα την ευαγγελική αυτή περικοπή με σκοπό να ωφεληθούμε ακόμα πιο πολύ.

Το πρώτο που θα μπορούσε να προσέξει και να τονίσει κάποιος είναι ότι η Χαναanaία είχε ένα πρόβλημα. Ένα καημό, ένα πόνο. Την αρρώστια της κόρης της. Αυτός ο πόνος σε συνδυασμό με την πίστη, την οδήγησε στο Χριστό και την έκανε να ζητήσει και τελικά να πετύχει την θεραπεία της κόρης της.

Όμως και κάθε άνθρωπος έχει έναν άρρωστο, βαριά άρρωστο. Τον εαυτό του, την ψυχή του, που αποξενωμένος από το Θεό και τη ζωή του Θεού, έχει την αρρώστια της αμαρτίας, τη ζωή των αμαρτωλών παθών, τα οποία κάνουν τον άνθρωπο να ζει σε μια κόλαση. Ποια στάση παίρνουν απέναντι σε αυτή την πνευματική αρρώστια οι άνθρωποι;

Πολλοί τη θεωρούν φυσιολογική κατάσταση. Γι' αυτούς δεν υπάρχει αμαρτία. Δυστυχώς κάπως έτσι βλέπουν τα πράγματα και η σύγχρονη ψυχολογία και η προφανώς από αυτήν επηρεασμένη σύγχρονη παιδαγωγική. Και αυτό διότι αγνοούν ή μάλλον θέλουν να αγνοούν τον φυσιολογικό άνθρωπο που είναι ο Χριστός.

Εμείς πιστεύουμε ότι είμαστε αμαρτωλοί; Μας καίει αυτό; Πονάμε για το θέμα της σωτηρίας μας ή λέμε «δεν σκότωσα, δεν έκλεψα, είμαι εντάξει»;

Και πέρα από τη συναίσθηση της αρρώστιας χρειάζεται η θεραπεία. Κάποιοι συναισθάνονται την αμαρτωλότητά τους αλλά την αντιμετωπίζουν με επιπολαιότητα. Ή δεν κάνουν σχεδόν τίποτε για να θεραπευτούν και να σωθούν ή, αντί να μετανοήσουν αυτοί, προσπαθούν να μετανοήσει, να αλλάξει γνώμη ο Θεός και έτσι να τους βάλει στον παράδεισο.

Κατόπιν πρέπει να βρεθεί ο γιατρός που θα μας θεραπεύσει. Η Χαναναία τον βρήκε με την ακράδαντη πίστη ότι ο Χριστός είναι ο υιός του Δαβίδ, δηλαδή ο Μεσσίας, αυτός που θα μπορούσε να θεραπεύσει την κόρη της. Και εμείς, που έχουμε την αρρώστια της αμαρτίας χρειάζεται να πιστεύουμε ότι ο μόνος που μπορεί να μας θεραπεύσει είναι ο Χριστός. Μόνον ο Θεός, μας λέει ο άγιος Μακάριος Αιγύπτιος, μπορεί να μας απαλλάξει από την αμαρτία, διότι αυτοί που μας αιχμαλώτισαν και μας κατακρατούν στη βασιλεία τους, δηλαδή οι δαίμονες, είναι πιο δυνατοί από μας· αυτός δε, ο Χριστός, μας υποσχέθηκε να μας γλυτώσει από δουλεία αυτή.

Ο Χριστός με την παντοδύναμη χάρη του μπορεί να καθαρίσει την καρδιά μας από τα πάθη, να φωτίσει το νου μας με το Πνεύμα του, να μας αγιάσει και έτσι να μας σώσει, όπως έσωσε τόσους και τόσους αμαρτωλούς στο διάβα των αιώνων.

Και επειδή η πίστη της Χαναναίας ήταν αληθινή, ζωντανή, θερμή, εκφράστηκε με την ανάλογη πράξη. Πήγε και βρήκε τον Κύριο και άρχισε να ζητά να την ελεήσει, να θεραπεύσει την κόρη της. Ζητούσε ακατάπαυστα. Και όταν ο Κύριος δεν απαντούσε, και όταν της αρνιόταν, και όταν την

ονόμαζε κυνάριο, σκυλάκι. Ήταν ανυποχώρητη. Μέχρι που ο Κύριος, βλέποντας την πίστη της που εκδηλωνόταν με αυτή την επιμονή, υποχώρησε, εκπλήρωσε το αίτημα και θεράπευσε την κόρη της. «ω γυναί, μεγάλη σου η πίστις! γενηθήτω σοι ως θέλεις. και ιάθη η θυγάτηρ αυτής από της ώρας εκείνης». Ο δε χρυσορρήμων άγιος διευκρινίζει· «από την καρτερία λοιπόν της Χαναanaίας μαθαίνουμε ότι και αν ακόμη πρόκειται να ελεηθούμε, πρέπει πρώτα αξίους του ελέου να καταστήσουμε τους εαυτούς μας. Διότι αν και έλεος είναι, τους αξίους επιζητεί». Και άξιοι, κατάλληλοι γινόμαστε με την ανυποχώρητη, την «άχρι θανάτου» πίστη προς τον Χριστό.

Αλλά ας επανέλθουμε στο θέμα της σωτηρίας μας και ας κλείσουμε με τις χρυσοστόμειες προτροπές.

«Την Χαναanaία μιμήσου... την αλλόφυλη, την ασθενή, την παραπεταμένη, την ευκαταφρόνητη. Αλλά δεν έχεις θυγατέρα δαιμονισμένη; Έχεις ψυχή που αμαρτάνει. Τι είπε η Χαναanaία; Ελέησόν με· η θυγάτηρ μου κακώς δαιμονίζεται· πες και συ· ελέησόν με· η ψυχή μου κακώς δαιμονίζεται. Διότι μεγάλος δαίμονας είναι η αμαρτία. Ο δαιμονισμένος ελεείται, έχει συγγνώμη, αυτός που αμαρτάνει στερείται απολογίας. Ελέησόν με· μικρός ο λόγος που είπε αλλά βρήκε πέλαγος φιλανθρωπίας· διότι όπου έλεος εκεί όλα τα αγαθά. Και αν είσαι έξω, κράζε και λέγε, ελέησόν με, μη κινώντας τα χείλη, αλλά με το νου βοώντας· διότι και χωρίς εξωτερική φωνή ακούει ο Θεός. Δεν ζητείται τόπος αλλά να αρχίσουμε την προσευχή. Ο Ιερεμίας στο βόρβορο ήταν και απέσπασε τον Θεό. Ο Δανιήλ στο λάκκο των λεόντων και εξευμένισε τον Θεό. Οι τρεις παίδες στην κάμινο ήσαν και υμνώντας ικέτευσαν τον Θεό. Ο ληστής σταυρώθηκε και ο σταυρός δεν τον εμπόδισε αλλά παράδεισο άνοιξε. Ο Ιώβ στην κοπριά ήταν και τον Θεό ιλέωσε. Ο Ιωνάς στην κοιλιά του κήτους και τον Θεό είχε υπήκοο. Και αν στο δρόμο, και αν στο κρεβάτι, όπου αν είσαι, να προσεύχεσαι. Ναός του Θεού είσαι· μη ζητάς τόπο· μόνο γνώμη χρειάζεται».

Αυτή τη θεάρεστη και σωτήρια γνώμη και θέληση ας έχουμε και ας ενεργοποιούμε και εμείς, μιμούμενοι το παράδειγμα, την καλή επιμονή της

Χαναναίας, κρίζοντας το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», και ας είμαστε βέβαιοι ότι θα ακούσουμε το «γενηθήτω σοι ως θέλεις». **Αμήν.**

Αρχιμανδρίτης Λουκάς Τσιούτσικας.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>